

kalder det at give Tilladelse til af den ene Lomme at putte noget over i den anden for Erstatning. Det er ikke Erstatning, at Byerne faa Lov til at opkræve Accise hos deres Borgere. Det Standpunkt har jeg hidtil staaet paa, og jeg fastholder vedblivende, at der dog er Mulighed for, at Låndstinget tager Hensyn til Mindretallets Ønske herved, og dette Ønske er, som det ærede Medlem ved, noget, det ærede Medlem undlod at stemme for forleden Dag, nemlig at der skal gives en Erstatning.

Sabroe: Maa jeg sige til det ærede Medlem, at den Erstatning, der var Tale om at give, skulde ikke ydes fra Borger-skabets Side, men fra Svineslagteriernes. De skulde betale en Afgift for de Svin, der sendtes til Byen uden Efterkontrol, for at bøde paa det Tab, som Byerne og Slagtehusene i Almindelighed lide ved at gaa Glip af denne Kontrol. Det ærede Medlem har ikke ønsket, at Svineslagte-rierne, med andre Ord Bønderne, skulde være med til at yde Erstatning.

Birek: Det ærede Medlem docerer os en helt ny Toldpolitik, som formentlig ved en anden Lejlighed kan blive vendt mod det ærede Medlem selv, nemlig at hvis vi lægge en almindelig Told paa Korn, vil det blive de Lande, Tyskland eller Sverige, hvorfra vi indføre Varen, der komme til at betale Tolden. Er det det, det ærede Medlem vil?

Sabroe: Jeg har under Sagens Be-handling forrige Aar gjort opmærksom paa, hvorledes vort Partis Stilling til denne Sag var. Vi ønske ingen Accise, ingen Afgift, vi ønske ikke Betaling for et Arbejde, der ikke udføres. Derfor have vi hele Tiden principielt krævet, at Staten skulde yde Erstatning, og vi have krævet Statskødkontrol. Men naar man fra alle Sider afviser dette, og naar Sagen stiller sig saaledes, at der i Virkeligheden snarere er Tab for Provinskommunerne end Gevinst, er det naturligt, at de tage det Tilbud, der fra Landbostandens Repræsen-ter gives om i Løbet af en kortere Aar-række at give et Beløb som Erstatning for det Beløb, som Byerne hidtil have modtaget i Form af Kødkontrolafgift. . . . (**Birek:** Det er ingen Erstatning.) . . . Jo, det er.

Bluhme: Det ærede Medlem for Ruds-Vedby (Jørgensen) ytrede, at denne Lov

skulde raade Bod paa en Uret, Byerne i sin Tid havde begaaet mod Jordbrugerne. Det har han naturligvis fuldstændig Ret i. Men paa Basis af Udviklingen, Regeringens Optræden i den sidste Menneskealder og Rigsdagens Tilslutning dertil, er der fremstaaet Forhold i Byerne, som vi ikke kunne ophæve uden at give Erstatning. Det er min Opfattelse. Den ene Uret berettiger ikke den anden. Derfor har mit Standpunkt hele Tiden været, at der burde gives Erstatning, men helst saa jeg, som tidligere udtalt, at det helt gik over til at blive en Statssag. Da det imidlertid ikke er naaet, og da Forslaget, som det er, ubetinget betegner et Fremskridt, kan jeg slutte mig til det.

Det forekommer mig imidlertid, at naar man vil give Erstatning, kan det ikke være fyldestgørende for Byerne, at Ændringsforslag Nr. 3 vedtages. Thi, som alt bemærket, lader det Fastsættelsen af Afgiften udelukkende bero paa Justitsministerens Skøn, og overfor Byernes Selvstyre er dette en ret betænkelig Sag. Derfor agter jeg at stemme for Underændringsforslag Nr. 4 om at indsætte „Overenskomst“ i Stedet for „Forhandling“, og jeg kan ikke indse, at der gøres den mindste Skade derved. Man giver Byerne, hvad der tilkommer dem, en Ret til at forhandle om Betingelserne, og Justitsministeren faar faktisk Lejlighed til at gribe stærkt ind med Hensyn til, hvorledes denne Overenskomst skal være. Det er i hvert Fald klart, at intet kan opkræves, forinden en Overenskomst foreligger. Justitsministeren har en meget betydelig Magt i Forhandlingerne med Byraadene, saa der er Ud-sigt til, at man let kommer til en Overenskomst. Jeg har kun villet udtale disse Ord til Motivering af, at jeg vil stemme for Underændringsforslag Nr. 4.

Ordføreren (Blom): Jeg kom før ikke ind paa Spørgsmaalet om Erstatning, da Ændringsforslaget desangaaende blev udstemt ved anden Behandling. Jeg finder det dog ret naturligt, at man ikke ved tredje Behandling undlader at berøre dette Spørgsmaal, fordi jeg ikke tror paa, at Lovforslaget gaar gennem Låndstinget, som det nu er affattet.

Der var i sin Tid nedsat en Kommission til at overveje alle disse Spørgsmaal, og i den havde ogsaa jeg Sæde. Den holdt ikke faa Møder og arbejdede i 1½ Aar. Alle bleve der enige om, at man ikke kunde undgaa at give Erstatning til Byerne for det Indtægtstab, de vilde lide,